

ΑΝΤΟΥΑΝ ΝΤΕ ΣΕΝΤ-ΕΞΙΠΕΡΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ

Εικονογράφηση: Πάολο Προϊέτι

Στον Leon Werth

Ζητώ συγγνώμη απ' τα παιδιά που αφιερώνω το βιβλίο αυτό σ' έναν μεγάλο. Έχω μια σοβαρή δικαιολογία: αυτός ο μεγάλος είναι ο καλύτερος φίλος που έχω στον κόσμο. Έχω κι άλλη δικαιολογία: ο άνθρωπος αυτός μπορεί και τα καταλαβαίνει όλα, ακόμα και τα βιβλία για παιδιά. Υπάρχει και τρίτος λόγος: ο μεγάλος αυτός μένει στη Γαλλία, όπου πεινάει και κρυώνει. Έχει μεγάλη ανάγκη παρηγοριάς. Αν όλοι αυτοί οι λόγοι δε φτάνουν, θ' αφιερώσω αυτό το βιβλίο στο παιδί που ήταν κάποτε ο μεγάλος αυτός. Όλοι οι μεγάλοι ήταν πρώτα παιδιά (μα λίγοι απ' αυτούς το θυμούνται). Διορθώνω λοιπόν την αφιέρωσή μου:

*Στον Leon Werth,
όταν ήταν μικρό παιδί.*

Ο μικρός πρίγκιπας, του Αντουάν ντε Σεντ-Εξζιπερί

Μετάφραση: Δημήτρης Ζορμπαλάς

Εικονογράφηση: Paolo Proietti

© Moon s.r.l. on license of © Rusconi Libri Spa – Italy

© Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2021

All rights reserved.

Τυπώθηκε στην Κίνα.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ

I

Όταν ήμουν έξι χρόνων, είδα κάποτε μια υπέροχη εικόνα σ' ένα βιβλίο για το Παρθένο Δάσος που λεγόταν «Αληθινές Ιστορίες». Παράσταινε έναν βόα που κατάπινε ένα αγρίμι. Και να το αντίγραφο της εικόνας.

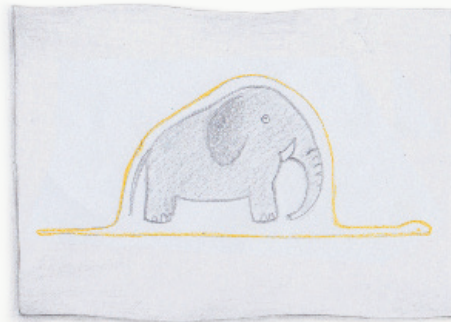
Έλεγε λοιπόν το βιβλίο: «Οι βόες καταπίνουν τη λεία τους ολόκληρη, χωρίς να τη μασήσουν. Ύστερα δεν μπορούν πια να σαλέψουν, και κοιμούνται τους έξι μήνες που χρειάζονται για να χωνέψουν».

Συλλογίστηκα λοιπόν πολύ, τότε, τις περιπέτειες της ζούγκλας και, με τη σειρά μου, κατάφερα να χαράξω το πρώτο μου σχέδιο μ' ένα χρωματιστό μολύβι. Το σχέδιό μου αριθμός ένα. Ήταν κάπως έτσι:

Έδειξα το αριστούργημά μου στους μεγάλους και τους ρώτησα αν το σχέδιό μου τους προκαλούσε φόβο. «Γιατί να μας φοβίσει ένα καπέλο;» μου απάντησαν.

Το σχέδιό μου δεν παράσταινε ένα καπέλο. Παράσταινε έναν βόα που χώνευε έναν ελέφαντα. Σχεδιάσα λοιπόν τότε το εσωτερικό του βόα, για να μπορέσουν να καταλάβουν. Οι μεγάλοι χρειάζονται πάντα εξηγήσεις. Το σχέδιό μου αριθμός δύο ήταν έτσι:

Οι μεγάλοι με συμβούλεψαν τότε ν' αφήσω κατά μέρος τα σχέδια των φιδιών από μέσα ή απ' έξω και να ενδιαφερθώ καλύτερα για τη γεωγραφία, την ιστορία, την αριθμητική και τη γραμματική. Και έτσι παράτησα, στα έξι μου χρόνια, μια υπέροχη σταδιοδρομία στη ζωγραφική. Είχα απογοητευτεί απ' την αποτυχία των σχεδίων μου νούμερο ένα και δύο. Οι μεγάλοι δεν καταλαβαίνουν ποτέ τίποτα μόνοι τους και είναι κουραστικό για τα παιδιά να τους δίνουν συνέχεια εξηγήσεις.

Αναγκάστηκα λοιπόν να διαλέξω άλλη δουλειά, κι έμαθα να οδηγώ αεροπλάνα. Πέταξα λίγο πολύ παντού στον κόσμο. Και η γεωγραφία, πραγματικά, μου χρησίμεψε πολύ. Μπορούσα, με μια ματιά, να ξεχωρίσω την Κίνα από την Αριζόνα. Είναι πολύ χρήσιμο αυτό, αν τύχει και χαθείς τη νύχτα.

Έκανα έτσι στη ζωή μου ένα σωρό γνωριμίες με πολλούς σοβαρούς ανθρώπους. Έζησα πολύ καιρό με τους μεγάλους. Τους γνώρισα από πολύ κοντά. Μα αυτό δεν καλυτέρευε πολύ τη γνώμη μου.

Όταν συναντούσα κανέναν που μου φαινόταν λιγάκι ξύπνιος, πειραματιζόμουν πάνω του με το σχέδιό μου αριθμός ένα, που το είχα φυλάξει. Ήθελα να μάθω αν πραγματικά έκοβε το μυαλό του. Μα μου έλεγε πάντα: «Είναι ένα καπέλο». Και έτσι δεν του κουβέντιαζα ούτε για βόες ούτε για παρθένα δάση ούτε γι' αστέρια. Του μιλούσα για πράγματα που μπορούσε να καταλάβει. Για μπριτζ, για γκολφ, για πολιτική και για γραβάτες. Και ο μεγάλος έμενε πολύ ευχαριστημένος που γνώρισε έναν άνθρωπο τόσο λογικό.

II

Έζησα λοιπόν ολομόναχος, χωρίς να 'χω κανέναν να μιλήσω μαζί του, μέχρι που έπαθα μια βλάβη στην έρημο της Σαχάρας έξι χρόνια πριν. Κάτι είχε σπάσει στον κινητήρα μου. Και καθώς δεν είχα μαζί μου ούτε μηχανικό ούτε επιβάτες, ετοιμαζόμουν να επιχειρήσω μόνος μου μια δύσκολη επισκευή. Ήταν ζήτημα ζωής ή θανάτου για μένα. Είχα μαζί μου νερό μόλις για οχτώ μέρες.

Την πρώτη νύχτα λοιπόν κοιμήθηκα πάνω στην άμμο, χίλια μίλια μακριά από κάθε κατοικημένη περιοχή. Ήμουν πολύ πιο απομονωμένος από έναν ναυαγό στη σχεδία του στη μέση του ωκεανού. Φαντάζεστε λοιπόν την έκπληξή μου όταν μια παράξενη φωνούλα με ξύπνησε τα χαράματα. Έλεγε:

«Σε παρακαλώ... ζωγράφισέ μου ένα αρνί!»

«Τι;»

«Ζωγράφισέ μου ένα αρνί...»

Πετάχτηκα όρθιος, σαν να με είχε χτυπήσει κεραυνός. Έτριψα τα μάτια μου. Κοίταξα καλά και είδα ένα ολότελα παράξενο ανθρωπάκι που με κοιτούσε σοβαρά. Αυτό είναι το καλύτερο πορτρέτο που κατάφερα να του κάνω αργότερα.

Μα το σχέδιό μου, βέβαια, είναι πολύ λιγότερο χαριτωμένο απ' το ίδιο το μοντέλο. Σε αυτό δε φταίω εγώ. Όταν άρχισα τη σταδιοδρομία μου ως ζωγράφος, στα έξι μου χρόνια, οι μεγάλοι με είχαν αποθαρρύνει κι έτσι δεν έμαθα να ζωγραφίζω τίποτα, εκτός από βόες, όπως φαίνονται από μέσα κι απ' έξω.

Κοίταζα λοιπόν αυτή την οπτασία με μάτια ορθάνοιχτα από την έκπληξη. Μην ξεχνάτε πως ήμουν χίλια μίλια μακριά από κάθε κατοικημένη περιοχή. Και όμως, το ανθρωπάκι μου δε μου φαινόταν ούτε χαμένο ούτε ψόφιο από την κούραση, την πείνα ή τη δίψα, ούτε έτοιμο να πεθάνει απ' τον φόβο του. Δεν είχε διόλου την εμφάνιση παιδιού που είχε χαθεί στην καρδιά της ερήμου, χίλια μίλια μακριά από κάθε κατοικημένη περιοχή.

Όταν κατάφερα επιτέλους να μιλήσω, του είπα:

«Μα... τι θες εδώ;»

«Σε παρακαλώ... ζωγράφισέ μου ένα αρνί...» μου ξανάπε τότε, ήρεμα, σαν να 'ταν κάτι πολύ σπουδαίο.

Όταν ένα μυστήριο είναι πολύ εντυπωσιακό, δεν τολμάς να μη συμμορφωθείς. Όσο παράλογο κι αν μου φάνηκε αυτό, σε χίλια μίλια απόσταση από κάθε κατοικημένη περιοχή και κινδυνεύοντας κιόλας να πεθάνω, έβγαλα απ' την τσέπη μου ένα φύλλο χαρτί κι ένα στίλο. Αλλά τότε θυμήθηκα πως είχα μελετήσει κυρίως γεωγραφία, ιστορία, αριθμητική και γραμματική και είπα στο ανθρωπάκι (λίγο στενοχωρημένος) πως δεν ήξερα να ζωγραφίζω.

Μου απάντησε:

«Δεν πειράζει. Ζωγράφισέ μου ένα αρνί».

Καθώς δεν είχα ζωγραφίσει ποτέ μου ένα αρνί, ξανάφτιαξα για εκείνον το ένα απ' τα δυο σχέδια που ήξερα μονάχα να φτιάχνω. Το σχέδιο του βόα όπως φαίνεται απ' έξω. Και σάστισα ακούγοντας το ανθρωπάκι να μου απαντάει:

«Όχι! Όχι! Δε θέλω έναν ελέφαντα μέσα σε έναν βόα. Ο βόας είναι πολύ επικίνδυνος κι ένας ελέφαντας πιάνει πολύ χώρο. Ο τόπος μου είναι πολύ μικρός. Χρειάζομαι ένα αρνί. Ζωγράφισέ μου ένα αρνί».

Τότε ζωγράφισα.

Κοίταξε προσεκτικά το σχέδιο και ύστερα είπε:

«Όχι! Αυτό είναι πολύ άρρωστο. Κάνε μου ένα άλλο. Ζωγράφισε ένα άλλο αρνί».

Έκανα ένα άλλο σχέδιο.

Ο φίλος μου χαμογέλασε ευγενικά, με συγκατάβαση:

«Καθώς βλέπεις... αυτό δεν είναι αρνί, είναι κριάρι. Έχει κέρατα...»

Ξανάφτιαξα λοιπόν ακόμα μια φορά το σχέδιό μου. Αλλά εκείνος το απέρριψε κι αυτό, όπως τα προηγούμενα.

«Αυτό είναι πολύ γέρικο. Θέλω ένα αρνί που να ζήσει πολύ καιρό».

Τότε, χάνοντας την υπομονή μου, και καθώς βιαζόμουν να λύσω τον κινητήρα μου, σκίσαρα βιαστικά αυτό το σχέδιο, και του είπα:

«Αυτό είναι ένα κασόνι. Το αρνί που θέλεις είναι μέσα».

Αλλά παραξενεύτηκα πολύ, βλέποντας το πρόσωπο του νεαρού κριτή να φωτίζεται:

«Ακριβώς έτσι το ήθελα! Νομίζεις πως χρειάζεται πολύ χορτάρι αυτό το αρνί;»

«Γιατί;»

«Γιατί ο τόπος μου είναι πολύ μικρός...»

«Θα φτάσει σίγουρα. Σου 'δωσα ένα πολύ μικρό αρνάκι».

Έσκυψε το κεφάλι του στο σχέδιο:

«Δεν είναι και τόσο μικρό... Για δεξ! Κοιμήθηκε...»

ΚΑΙ ΕΤΣΙ ΓΝΩΡΙΣΑ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟ ΠΡΙΓΚΙΠΑ.

*Και να το μυστικό μου. Είναι πολύ απλό: δε βλέπεις σωστά
παρά με την καρδιά. Την ουσία δεν τη βλέπουν τα μάτια.*

*Η πολυαγαπημένη και διαχρονική ιστορία του Μικρού Πρίγκιπα
σε μια ονειρική εικονογραφημένη έκδοση, που θα ταξιδέψει
σε πλανήτες μακρινούς μια νέα γενιά αναγνωστών.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr e-mail: info@psichogios.gr

ΗΛΙΚΙΑ
8+

ISBN: 978-618-01-3949-5

CE

9 786180 139495

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25609